

## Arrest

**nr. 318 988 van 19 december 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE  
Mechelsesteenweg 12 bus 11  
2000 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 8 november 2011 dient verzoekster bij de Belgische ambassade in Moskou een aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf). Op 17 november 2011 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

1.2. Verzoekster wordt door de autoriteiten van een andere Schengenlidstaat in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 14 april 2016 tot 9 mei 2016, voor een duur van elf dagen en één binnenkomst.

1.3. Verzoekster kwam op 15 april 2016 de Schengenzone binnen.

1.4. Verzoekster dient op 11 maart 2019 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is haar Belgische vader G.H.

1.5. De stad Mortselt neemt op 29 augustus 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.6. Verzoekster dient op 13 mei 2020 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar Belgische vader G.H.

1.7. Verweerder neemt op 10 november 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.8. Verzoekster dient op 8 december 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar Belgische vader G.H.

1.9. Verweerder neemt op 1 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het door verzoekster tegen deze beslissing ingediende beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 24 november 2021 met nummer 264 785.

1.10. Verzoekster dient op 31 januari 2022 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar Belgische vader G.H.

1.11. Verweerder neemt op 15 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.12. Op 19 augustus 2022 dient verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar Belgische vader G.H.

1.13. Op 10 februari 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het door verzoekster tegen deze beslissing ingediende beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 294 828 van 28 september 2023.

1.14. Op 27 november 2023 diende verzoekster een zesde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische vader

1.15. Op 26 juni 2024 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2023 werd ingediend door:*

*Naam: [G.]*

*Voornaam: [L.]*

*Nationaliteit: Armenië*

*Geboortedatum: [...]1980*

*Geboorteplaats: YEREVAN*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 27.11.2023 voor de zevende maal gezinshereniging aan met haar vader G.H. (...), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft “de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...”*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: “de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)”*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:*

- internationaal paspoort Armenië (BA3736460) op naam van betrokkene, afgeleverd op 28.06.2022*
- attest dd. 21.08.2023, afgeleverd door het comité van staatsinkomsten van de republiek Armenië, waaruit blijkt dat betrokkene in de periode april 2009 – half mei 2016 (m.a.w. tot aan haar vertrek uit Armenië) economisch actief was in kinderopholkliniek n°9; het attest geeft een overzicht van de effectieve inkomsten die betrokkene had uit deze tewerkstelling voor de periode april 2014 – december 2015 (en de inkomstenbelasting en sociale bijdragen die in deze periode per maand werden afgehouden).*
- attest dd. 31.08.2023, afgeleverd door de centrale bank van Armenië, met een overzicht van de wisselkoersen tussen de Armeense dram (AMD) en de euro (EUR) per maand de periode april 2014 – december 2015 en een daaruitvolgend overzicht van het loon van betrokkene uit de periode april 2014 – december 2015 in euro.*
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: attest FPD dd. 19.12.2023*
- attesten dd. 11.12.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Morsel*
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 13.12.2023 op naam van betrokkene*
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: inburgeringsattest dd. 10.02.2020, deelcertificaten Nederlandse les dd. 18.06.2019, 20.01.2020 en 15.06.2020*

*Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene Schengen inreisde op 16.04.2016 via Praag. Het is onduidelijk wanneer ze vervolgens België inreisde.*

*In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat er reeds van in haar land van herkomst of origine (zijnde Armenië) een afhankelijkheidsband bestond tussen zichzelf en de referentiepersoon. Met andere woorden, betrokkene dient aan te tonen dat ze vóór 16.04.2016 onvermogen was in Armenië, zowel qua eigendommen als qua inkomsten, én dat ze in deze periode financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, waar ze afhankelijk van was om te voorzien in haar levensonderhoud.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek.*

*Eerzijds toont betrokkene niet aan dat ze geen (onroerende) bezittingen had, anderzijds werd niet aangetoond dat ze geen bestaansmiddelen had. Integendeel, ze was economisch actief en beschikte wel degelijk over een inkomen. Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek uit Armenië ook maar enige financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en er kan dan ook logischerwijze vanuit gegaan worden dat ze wel degelijk in staat was om zelf te voorzien in haar levensonderhoud. Het attest dd. 31.08.2023 waaruit de omzetting van het loon van betrokkene in euro blijkt, doet hier geen afbreuk aan.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert 11.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

*Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de zevende maal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 in functie van*

dezelfde referentiepersoon. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 3° (en dienovereenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°) van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “Schending van art. 40ter, §2, 1° en art. 40bis, §2, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, art. 20 VWEU, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheids-beginsel”.

In de syntheseseminarie kan het volgende worden gelezen:

“1. In voormelde nota stelt verwerende partij dat verzoekster haar onvermogen in het land van herkomst n.a.v. eerdere aanvragen tot gezinshereniging (nog steeds) niet heeft aangetoond.  
2. Daarenboven stelt verwerende partij dat uit geen enkel stuk blijkt dat de ouders van verzoekster België zouden moeten verlaten indien verzoekster hier evenmin kan blijven.  
3. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat een correctionele toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen. Een schending van art. 8 EVRM wordt door verwerende partij aldus niet aannemelijk gemaakt.  
REPLIEK

1. M.b.t. de schending van art. 40ter, §2, 1° en art. 40bis, §2, 3° van de VW.

Verzoekster verzoekt om een verblijfsrecht vanuit haar hoedanigheid van (meerderjarig) familielid van een Belgische onderdaan, de heer [G.H.]. Ook de moeder en de broer van verzoekster zijn Belg. In casu betreft het een afgeleid recht op verblijf en dient de band van afstamming met de (statische) Belg (in casu de heer [G.H.]) te worden bewezen. Verzoekster bewijst haar afstamming met haar geboorteakte. Verwerende partij betwist de afstamming niet. Wel stelt verwerende partij in haar beslissing dd. 26.06.2024 foutief alsook in haar nota dd. 1.08.2024 dat verzoekster niet aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen haar en haar vader waardoor zij geen afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen -quod non-. Als zodanig stelt verwerende partij dat, gezien aan deze voorwaarde niet is voldaan -quod non- de andere voorwaarden niet volledig werden onderzocht en de aanvraag tot verblijf wordt geweigerd. Verzoekster bewijst dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar vader. Verzoekster is 44 jaar en woont sinds 2016 samen met haar vader en moeder in België. Voor het vertrek van haar ouders naar België woonde verzoekster in Armenië met hen samen. In de jaren voor haar komst naar België was verzoekster afhankelijk van de bijstand van familie uit België. Verzoekster werkte weliswaar kort in Armenië, doch zij verdiende aldaar te weinig om van te kunnen leven. Het gemiddeld maandsalaris bedraagt anno 2024 in Armenië 220 EURO (!) (zie <https://kostenvanlevenzonderhoud.com/prijzen-ensalarissen-in-armenie/>). Qua groeicijfers behoort Armenië tot de beter presterende Europese landen maar qua levensstandaard is er nog een lange weg af te leggen. Ook de werkloosheid blijft hoog (zie <https://www.flandersinvestmentandtrade.com/export/landen/armeni%C3%AB/cijfers#:~:text=Het%20bbp%20per%20capita%20bereikte,Ook%20de%20werkloosheid%20blijft%20hoog>).

Met de gelden die door de ouders van verzoekster naar Armenië werden gestuurd (de ouders van verzoekster hebben niet alle bewijzen bewaard) kon verzoekster minimaal overleven in Armenië. De ouders van verzoekster gingen ervan uit dat hun dochter in Armenië zou blijven en zich niet in België bij hen zou

vestigen. Veel bewijzen van geldtransfers werden dan ook niet bewaard gezien men er nooit vanuit ging dat er in de toekomst een procedure gezinshereniging zou worden gestart. Verwerende partij moet in casu rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Verwerende partij houdt in haar beslissing geen rekening met het feit dat het leven in Armenië veel goedkoper is dan in België. Daarenboven moet er in casu ook rekening worden gehouden met de inkomsten van de vader van verzoekster en de kosten die hij zelf heeft in België. Het Hof van Justitie van de EU heeft in het verleden geoordeeld dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan/mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij hanteert hiervoor eigen criteria zoals :

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Bewijsinkomen van de Unieburger die je komt vervoegen
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand
- Leeftijd en eventuele diploma's

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Unieburger, in casu de vader van verzoekster, bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. In casu is dit het geval.

Volgens Uw Raad vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

## *2. M.b.t. de reikwijdte van het afgeleide verblijfsrecht voor derdelanders op grond van artikel 20 VWEU*

Artikel 20 VWEU voorziet in de instelling van het burgerschap van de Unie, waarop iedereen recht heeft die de nationaliteit van een lidstaat bezit. In het artikel worden ook de belangrijkste rechten en plichten van burgers van de Unie genoemd. Een EU-lidstaat dient alleen op grond van artikel 20 EU-Werkingsverdrag een verblijfsrecht aan een derdelander toe te kennen wanneer sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de derdelander en de EU-burger die een lid is van de familie van die derdelander. Een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat indien het niet toekennen van een verblijfsrecht aan de derdelander ertoe zou leiden dat de EU-burger wordt gedwongen om de derdelander te vergezellen en de EU-burger daardoor het grondgebied van de EU als geheel moet verlaten (C-256/11, Dereci, punten 66-67). Die afhankelijkheidsrelatie is ook aanwezig indien het niet toekennen van een verblijfsrecht aan de derdelander-ouder ertoe zou leiden dat de EU-burger, die (sinds zijn geboorte) in een derde land verblijft, verplicht wordt om met zijn derdelander-ouder in het derde land te blijven en daardoor zijn vrij verkeer en verblijf niet kan uitoefenen (door naar de lidstaat van zijn nationaliteit te reizen) (C-459/20, Staatsecretaris van Justitie en Veiligheid, punten 30-36)

In casu zijn de ouders van verzoekster respectievelijk 69 en 67 jaar oud. Verzoekster, die bij hen inwoont, zorgt voor hen en doet het huishouden.

Gelet op het voorgaande (het aanwezig zijn van een afhankelijkheidsrelatie) hebben derdelands-familieleden van een statische Belg soms een ruimer recht op gezinshereniging dan voorzien in huidig artikel 40ter, §2 Vw.

Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv. bestaansmiddelen – voldoende huisvesting – ziekteverzekering – ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger, maar ook omgekeerd.

In casu betreft het een afhankelijkheid in beide richtingen. Verzoekster kan in Armenië niet overleven en de ouders van verzoekster hebben, gelet op hun leeftijd, de hulp van verzoekster nodig.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de leeftijd van de ouders van verzoekster en met hun gezondheidstoestand. Er werd geen onderzoek gevoerd naar de gezinssituatie van verzoekster in België.

3.2. Verzoekster heeft een verblijfsaanvraag ingediend om haar Belgische vader te vervoegen. Vermits niet blijkt en verzoekster ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*  
*[...].*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*[...]*

*2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.*

*3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.*

*[...]”*

3.3 Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst duidelijk naar familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid van dezelfde wet. Vermits verzoekster als descendente van een Belgische onderdaan een verblijfsaanvraag heeft ingediend, is in casu artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing, waarnaar de eerste bestreden beslissing ook verwijst.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 2.*

*Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*[...].*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

3.4. Het staat niet ter betwisting dat verzoekster ouder was dan 21 jaar toen zij een zesde aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende om haar Belgische vader te vervoegen. Dit houdt onder meer in dat verzoekster moet aantonen ‘ten laste te zijn’ van die laatste. Het volstaat dus niet dat verzoeksters afstammingsband met G.H. vaststaat.

3.5. De voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel luik in: enerzijds dient te worden aangetoond dat het gaat om een nog steeds bestaande toestand – verzoeker moet nog ten laste zijn op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing wordt getroffen –, anderzijds moet het gaan om een toestand die moet bestaan voordat de vestigingsaanvraag wordt ingediend, in principe dus in het land van herkomst. Dit zijn cumulatieve voorwaarden. Indien niet is voldaan aan de voorwaarde van ten laste ‘zijn’ in het land van herkomst, hoeven

de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

3.6. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat er reeds van in haar land van herkomst of origine (zijnde Armenië) een afhankelijkheidsband bestond tussen zichzelf en de refentiepersoon. Met andere woorden, betrokkene dient aan te tonen dat ze vóór 16.04.2016 onvermogen was in Armenië, zowel qua eigendommen als qua inkomsten, én dat ze in deze periode financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, waar ze afhankelijk van was om te voorzien in haar levensonderhoud.”*

3.7. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overge-maakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt.

3.8. Kernpunt van de bestreden beslissing vormt de volgende vaststelling:

*“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek.*

*Eenzijds toont betrokkene niet aan dat ze geen (onroerende) bezittingen had, anderzijds werd niet aangetoond dat ze geen bestaansmiddelen had. Integendeel, ze was economisch actief en beschikte wel degelijk over een inkomen. Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek uit Armenië ook maar enige financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, en er kan dan ook logischerwijze vanuit gegaan worden dat ze wel degelijk in staat was om zelf te voorzien in haar levensonderhoud. Het attest dd. 31.08.2023 waaruit de omzetting van het loon van betrokkene in euro blijkt, doet hier geen afbreuk aan.”*

3.9. Verzoekster doet geen afbreuk aan deze vaststellingen door haar overtuiging dat er *“wel degelijk”* een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar vader. Ze brengt voorts niets in tegen de vaststelling dat ze niet aantoonde *“dat ze geen (onroerende) bezittingen had”*. Deze vaststelling blijft derhalve overeind. Ze betwist evenmin de vaststelling dat ze economisch actief was in Armenië en aldaar beschikte over een inkomen. Verzoekster kan bezwaarlijk worden gevolgd waar ze opwerpt dat ze *“kort”* tewerkgesteld was in Armenië. Immers betwist ze de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat ze een attest heeft overgemaakt waaruit blijkt dat ze *“in de periode april 2009 – half mei 2016 (m.a.w. tot aan haar vertrek uit Armenië) economisch actief was in kinderopvang n°9”*. Verzoekster kan voormelde vaststelling niet aan het wankelen brengen door thans informatie bij te brengen over het gemiddeld maandsalaris en de levensstandaard in Armenië en eraan te verbinden dat ze te weinig verdiende om ervan te leven. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van informatie waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik van het treffen van deze beslissing. Ten overvloede, zelfs als moet worden aangenomen dat verzoekster te weinig verdiende, houdt dit niet inherent in dat ze financieel werd ondersteund door haar Belgische vader of ze onvermogen was in Armenië. Verzoeksters betoog klemmt bovendien met wat even verderop in het verzoekschrift kan worden gelezen, met name dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat het leven in Armenië goedkoper is dan in België. Verzoekster poneert voorts hoe de situatie in elkaar zit maar de Raad kan haar bezwaarlijk volgen in haar bloot betoog dat veel bewijzen van geldtransfers niet bewaard bleven omdat men er nooit van uitging dat er een procedure gezinshereniging zou worden opgestart. Waar verzoekster opwerpt, *“Daarenboven moet er in casu ook rekening worden gehouden met de inkomsten van de vader van verzoekster en de kosten die hij zelf heeft in België”*, is het de Raad niet duidelijk hoe dit de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen. Hiermee lijkt verzoekster aan te geven dat haar Belgische vader slechts een beperkt aantal geldstortingen of geldstortingen voor een beperkt bedrag kon uitvoeren. De bestreden beslissing verwijt verzoekster echter niets van dit alles, wel dat er helemaal geen bewijs voorligt van geld-stortingen.

3.10. Los van het gegeven dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie vermits haar zaak een zuivere interne situatie betreft, ziet de Raad niet in hoe rechtspraak van dit Hof die stelt dat een situatie van afhankelijkheid kan voortvloeien uit het feit dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt, verzoekster soelaas kan bieden. Immers stelt de bestreden beslissing vast dat er geen enkel bewijs werd overgemaakt van welke geldstorting dan ook van de Belgische referentiepersoon ten behoeve van verzoekster toen ze nog in Armenië vertoefde. Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen en wat verzoekster niet ontkracht, kan ze bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog dat blijkt dat de bijstand van haar vader oprecht en structureel van aard is. Verzoekster verwijst ook tevergeefs naar rechtspraak van de Raad waarin zou worden gesteld dat het begrip ten laste zijn hoofdzakelijk een actieve ondersteuning vereist en het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Los van de vaststelling dat arresten geen precedentenwaarde kennen in het Belgisch rechtsbestel, ligt

immers geen enkel bewijs voor van enige actieve ondersteuning van verzoekster door de Belgische referentiepersoon.

3.11. Voor wat betreft de reikwijdte van artikel 20 VWEU kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog. Echter slaagt ze er niet in aan te tonen dat er in casu sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische vader die van die aard is dat als verzoekster het verblijfsrecht ontzegd wordt, haar Belgische ouder riskeert het grondgebied van de EU-lidstaten te moeten verlaten. Verzoekster doet immers niet meer dan te poneren dat haar ouders 69 en 67 jaar oud zijn, dat ze in België bij hen inwoont zoals vroeger in Armenië, voor hen zorgt en het huishouden doet. Dit komt beide partijen hoogstwaarschijnlijk goed uit, maar het betekent niet dat haar Belgische vader riskeert het grondgebied van de EU-lidstaten te moeten verlaten als verzoekster het verblijfsrecht wordt ontzegd. Uit het arrest K.A. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 ((HVJ C-82/16) volgt dat *“volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn [...] – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden”* en dat het *“slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is] dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”* (§ 65). Verzoekster toont met haar simpel bloot betoog niet aan dat er sprake is van een dergelijk uitzonderlijk geval, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie *“in beide richtingen”*. In fine van haar betoog maakt ze nog gewag van de gezondheidstoestand van haar ouders, maar dit wordt niet nader uitgewerkt laat staan aangetoond met een begin van bewijs. De Raad ziet concluderend dan ook de grondslag niet in van verzoeksters verwachting dat de verwerende partij nog een nader onderzoek diende te verrichten naar haar *“gezinssituatie”*.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

In de synthesesamenvatting kan het volgende worden gelezen:

*“3. M.b.t. de schending van art. 8 EVRM.*

*Verwerende partij schendt met haar beslissing dd. 26.06.2024 art. 8 EVRM. Door de beslissing kan verzoekster geen verblijfsvergunning krijgen teneinde legaal in België bij haar ouders te verblijven. Verzoekster kan geen menswaardig leven uitbouwen in België.*

*Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cfr. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).*

*De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.*

*Verzoeker meent in casu dat het begrip ‘familiaal leven’ in art. 8 EVRM en ‘eenheid van gezin’ de relatie tussen haar en haar ouders insluit, ook al is hij meerderjarig.*

*Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoekster. Zo werden verzoekster en haar ouders nooit aan enig interview onderworpen.*

*Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).*

*In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Verzoekster heeft het recht om zich bij haar ouders in België te vestigen.*

*De ouders van verzoekster zijn Belg. Ook broer van verzoekster is Belg. Verzoekster heeft geen familie meer in Armenië.*

*Door aan verzoekster een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie/Belg te weigeren wordt art. 8 EVRM geschonden.*

*Het feit dat verzoekster geen bevel ontving om het grondgebied te verlaten doet daaraan geen afbreuk.”*

3.13. Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster is er dan wel van overtuigd dat haar gezinsband met haar ouders valt onder artikel 8 van het EVRM, maar ze toont nergens in concreto aan dat de relatie die zij met haar vader onderhoudt meer is dan een normale affectieve relatie. Verzoekster maakt gewag van een broer die ook Belg is en alhier verblijft, maar ook hier dient de Raad op te werpen dat verzoekster nergens concreet aantoonst dat ze met haar broer een relatie onderhoudt die meer is dan een normale affectieve relatie. De Raad wijst er voor de volledigheid nog op dat verzoekster geen gevestigde vreemdeling is en er dus geen sprake kan zijn van een inmenging in welk gezinsleven dan ook in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte is het wel degelijk relevant dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Immers dreigt er hierdoor geen scheiding tussen verzoekster en haar ouders en haar broer. Verzoekster kan dan ook niet dienstig opwerpen dat verweerder bijkomend onderzoek diende te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, te meer hij vaststelde dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en haar vader. De in de bestreden beslissing aangehaalde bepalingen kunnen namelijk worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l’article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l’application de règles, telles celles prévues par l’article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l’étranger en Belgique.”*).

Het tweede middel is niet gegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA